

Szerkesztőségi iroda:
Főiac, Csanak-féle ház,
hová a lap szellemi részét
illető közlemények
küldendők.
Kiadó hivatal:
Pollák Mór könyvnyomdája,
hozá a hirdetések és
előfizetési pénzek
bérmentesen intézendők.

NEMERE

Megjelenik ezen lap helyén
kint kétszeri
csütörtökön és vasárnap.
Előfizetési feltételek:
Helyben házhoz hordva, vagy
vidékre postán küldve
Egész évre . . . 6 frt — kr.
Fél évre . . . 3 frt — kr.
Negyedévre . . . 1 frt 50 kr.
Hirdetmények díja:
3 hasábos petit-sorért, vagy
annak helyéért 6 kr.
Bélyegdíj külön 20 kr.
Nyilttér sora 15 kr.

Politikai, társadalmi, szépirodalmi és közgazdasági lap.

A háromszéki „Házipar-egylet” és a „sepsi-szentgyörgyi önkényes tűzoltó-egylet” hivatalos közlönye.

Előfizetési felhívás

a
„NEMERE”
IX. évfolyamára.

Előfizetési feltételek:

Jan. — március 1 frt 50 kr.
Jan. — június 3 frt — kr.
Jan. — december 6 frt — kr.
Külföldre egész évre 8 frt — kr.

Az előfizetési pénzek a „Nemere” kiadó-hivatalának Pollák Mór könyvnyomdájába Sepsi-Szentgyörgyre küldendők

Előfizetőinkel szívesen kérjük előfizetéseiket megújítani, mintán felesleges példányokat nem nyomatathatunk.

A „Nemere” kiadóhivatala.

Az újév a nagyhatalmaknál.

() Hogyan találta az újév az európai hatalmakat? Semmivel sem különben, mint a múlt esztendő. Dacára annak azonban, hogy keleten véres háború zaja hallszik, dacára a külső látszatnak, az újév bizonyos tekintetben mégis ígér valamit, mivel a béke végleges helyreállítását helyezi kilátásba. Az üszteendő csupa béke, őszinteség és jóakarát szemmel látható jeleivel köszöntött be. Az angol és orosz — két egymással szemben álló kifent kard éle — úgy látszik barátokni kívánnak egymással. Az orosz cár az angol királynőnek sajátkezűleg írt levelben gratulált s részvétét igen meleg

TÁRCA.

Törödékek egy ezután megírandó naplóból. (Nyári vendégeim.)

Hogy is volt csak? . . . Hol is kezdjem? . . . Jertek, oh jertek vissza édes szép emlékek! Hadd újítsalak meg, mielőtt elmosódnátok az emlékezet táblájáról!
Miért is nem vezettem magán élményeimről rendes naplót, miért nem jegyeztem le bár az évek és napok számát? most nem kellene ezekért törni a fejemet.

De meg kell lenni! E lapok szerkesztője nem hagy békét nekem; uton-utófélen megtámad, hogy írjam le én neki, amit egyszer-másor Izsó Miklósról s másokról elcsévegetem.

Am legyen! Abból, a mi megtörtént, sokat feledtem el, különösen az év- és napszámokat; — csak azt írom, a mire bizonyosan emlékszem.

Ha unatkozni fog az olvasó e sorok olvasása alatt, annak nem én: a szerkesztő ur az oka.

Hogy is volt csak? . . . Hol is kezdjem? . . .

Hát a szegény falusi papot nyárbán, midőn hívei a munka mellett izzadnak, megölné az unalom, a társalgási vágy, ha nem volnának a nyárnak kedves vándormadarai.

Éveken keresztül egy szál nagymarra laktam a tágas papi lakban, egész udvartartásomat egy tíz éves, prefektusnak címzett fiú képezte. De mégis a nyári idény alatt úgy megnépesedett néha a papi lak, hogy alig fértünk benne.

Im ott jön egy csoport diák éhesen, szomjasan. Nagyon rövid az üdvözlési és az elfogadási ceremónia, hamar itheron találják magukat, csak tetszik, mintha a gyitoglásban megfáradtak volna, mert „madarat — akarom mondani csirkét — lehet velők fogatni”. Otton-haton rohanják meg a jámbor madarakat, a hatodik, hetedik biztosít arról, hogy

hangon fejezte ki. Az egymáshoz közeledésnek kétségbevonhatlan jele.

A török-orosz konvenció megkötését is közel kilátásba helyezte az újév s a kelet-ruméliai legvitásabb kérdés megoldása is egy jelentékeny lépéssel tovább ment.

A szultán és új kormányát illetőleg csupa jó hírekkel köszöntött be az új év. A szultán Kheireddin pasával a birodalom regenerációján működik ismet, a mi — feltéve, ha így tart tovább is — nem épen megvetendő vívmánya lenne ennek az esztendőnek.

Ezalatt távol keleten tűzzel és vassal, vérel és lánggal írják a cáfolatot, melyet semmi nemű hivatalos dementi meghazudtolni nem bír. A keleti válság talánján vulkanikus természete nem tagadja meg magát. A lezajlott háború annak vészes erejét ki nem merítette s hirtelen, váratlan erupciók veszedelme nőttön-nőtt. Ázsiában Oroszországgal feltámadnak a lázok, kikről megfélekedezett a világ. Olaszország mesterkedései Afrikában, Tunisban felkeltik a Középtenger uralma fölötti versenyt, melyhez majdan bővebben hozzászólunk, mire ezen ügy jobban kifejlék mostani homályából. Európáról pedig gondoskodik Oroszország.

Mialatt ugyanis a nyugati hatalmak, — a muszka érzületű Németországot is ideértve — megható egyetelműséggel a kelet-ruméliai kormányzóban megállapodnak s az európai bizottság a mohamedánok és keresztények békés megférésének és nyugodalmas kormányzásának lehetővé tétele végett egy mintaszervezet kidolgozásán buzgálkodik: az a látt a nemes bolgárság, támaszkodva az orosz megszálló sereg elnéző konvenciójára, kiírta az egyik felet, kivel a békés megférést kellene lehetővé tenni s ezáltal tagadhatlanul jelentékenyen megkönnyíti az európai bizottság feladatát. Az angol tudósítások nem győzik részletezni azon írt-há-

borut és rendszeres fosztogatást, mely a mohamedán eleinet megfosztva ősi földtulajdonától, előzve azt háza tájáról, szántóldje határából, földönfutó koldussá teszi azt, kinek életét el nem vette.

E viszonyok szempontjából tekintendő azon legutóbbi kitérés, mely egyszerre Makedóniából új török vérengzések, még pedig rendes hadseregbeli tábornok vezérlete alatt elkövetett vérengzések hírrel veri fel a világot. A helyszínén levő angol tudósítók már hetek előtt mint szerintanuk jelentették, hogy a bolgár falvakban látják, hogy a falunépe fegyvergyakorlatokat tart, jelentést tettek a makedóniai izgatóságok üzeméről, melyekkel az orosz katonai hatóságoknak nagyon is világos elnézése mellett orosz fegyverekkel a porta ellen lázadás szerveztetik. — E lázadást Makedóniában az orosz katonák, kik oly pontosan ismerik a török csapatok állását és modurlatait előre, nagyon tudhatták. Ugyancsak módjukban van kiszámítani a vereség mérvét is, melyet ezen bolgár paraszt felkelőknek, gyarló katoná létékre a török rendes hadicsapatoktól majdan okvetetlenül szenvedniök kell.

Azon őszinte jóakarát után, melyet a cár és német szövetségese a berlini béke pontos végrehajtása iránt eddig tanusítottak, mi ellenvetésük is lehetne az európai kabinetnek ezen új fordulat ellen, melyet külsemenyek, a porta magatartása „erőszakolnak” a cárra? — Vagy belenyugodnak az orosz követelésbe, vagy újra felmerül a megszállás, az egyoldalú, vagy vegyes megszállás kérdése, de ezáltal a gyors és gyökeres megoldás követelményével E megoldás fogja azután eldönteni, vajjon a béke csak egyelőre is fenntartható lesz-e, vagy újra megindul-e az orosz háború — ez uttal Európá ellen?

merre felé akarnak utazni, elkezdették olyan szép harmóniában énekelni:

„Haragszik a gazda,
Hogy mi itt mulatunk,
Hej! Vigye el a házat,
De mi itt maradunk.”

Sőt az egyik arra is rájött, hogy a ház sem az enyém; a föld az országé, a ház a református státusé.

A sáskák a kipusztított tájról elvégre is tovább repülnek. Az én kedves fiaim is mikor észre vették, hogy üres a turdos dészsa és a hordó: tovább repültek.

Dehogy sajnáltam tőlük! örömet koptaltam utánuk; hisz még maradt annyi, hogy annak a zilahi suplikáns diáknak is jutott, aki azt mondta: „tavaly az egész Erdély az enyém volt, az idén csak a székelyföld az enyém”, (azaz: tavaly egész Erdélyben koldulhatott, — most ezen szabadalma csak a székelyföldre terjed ki.) Ez tavaly is megfordult nálam, tudja, hol kosztozom, tudja, hol lakik a mosóném, a suszterem, szabóm; kimosatja fehérneműt, megfoltoztatja cipőit, ruháit. Mert hiszen a szegény fiut csak nem érezhetem tovább szennyesen, rongyosan; én is voltam mendikáns, az én fiam is lehet még ilyen magas rangú turista.

Már épen utra készül az én ifjú barátom, de im betoppan eperjesi suplikáns kollégája; némene-mü Brod-Neid-dal néznek farkasszemet. Az oszonna mellett teljesen összebarátkoznak, de mikor a zilahi azt mondja: lu (e helyett: ló), az e-t, az i-t, az ü-t csak úgy kutyafuttában cserélgeti, az eperjesi meg istenért sem ejtne ki egy ly-et, meg egy tompa a-t stb. s ilyeneket mond: „kevil vágyuk a nádrá-gumrá” sat., akkor aztán elkezdődik a nyelvtani harc-háború; szerencsére prefektusom (finas) véget vet a vitának, székelyes dialektusa felűtnék a két leendő tudósának. — A közös ellenséggel szemben fegyverszünetet kötnék s nagy okosan gyjezgetik be tárcájukba, hogy a székelyföldön milyen csunya-lyul beszélnek.

Isten vigyen békével vándormadaraim! Egyi-

Miko: másnap azt kérdeztem, hogy innen